

ΕΥΑ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ-ΛΙΑΝΟΥ

Εγώ
και ο Άλλος μου Εαυτός,
η Σκιά μου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΝΑ ΓΙΑΝΝΑΚΙΔΟΥ

Η Εύα Πετροπούλου-Λιανού γεννήθηκε στο Ξυλόκαστρο όπου και ολοκλήρωσε τις βασικές σπουδές της. Αγαπούσε τη δημοσιογραφία από μικρή, οπότε αποφασίζει να κάνει επάγγελμα τη μεγάλη της αγάπη και παρακολουθεί μαθήματα δημοσιογραφίας στη σχολή του ΑΝΤ1. Τελειώνοντας τις σπουδές της, κάνει την πρακτική της ως ελεύθερη ρεπόρτερ σε διάφορες δημοσιογραφικές εκπομπές. Το 1994 φεύγει για τη Γαλλία όπου εργάζεται ως δημοσιογράφος στη γαλλική εφημερίδα «Le LIBRE JOURNAL». Η αγάπη για την Ελλάδα όμως την κερδίζει. Επιστρέφει στην ηλιόλουστη πατρίδα, κι από το 2002 ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Τον Μάιο του 2011 θα εκδοθεί το τρίτο βιβλίο της, «Η Ζεραλτίν και το Ξωτικό της Λίμνης», από τις εκδόσεις Έναστρον. Μάλιστα, το έργο αυτό ανέβηκε με μεγάλη επιτυχία στην παιδική σκηνή «Ηλιότεχνο» (Ιανουάριος 2012), σε σκηνοθεσία του Θ. Βουρνά. Ακολούθησαν κι άλλες παραστάσεις σε σχολεία και πολιτιστικούς χώρους. Στη συνέχεια, θα εκδώσει δυο ebooks «Τα παραμυθδοταξιδεύματα της Εύας» (εκδόσεις Vaxchikon) και «Η κόρη της Σελήνης» (εκδόσεις Αναζητήσεις), σε 2 γλώσσες.

Είναι μέλος του Ομίλου Unesco Λόγου και Τέχνης, των Κορινθίων Συγγραφέων, της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών. Συνεντεύξεις και παραμύθια της φιλοξενούνται σε ηλεκτρονικές εφημερίδες της Ελλάδας και της Κύπρου.

ΕΥΑ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ-ΛΙΑΝΟΥ

**ΕΓΩ ΚΑΙ Ο ΑΛΛΟΣ
ΜΟΥ ΕΑΥΤΟΣ,
Η ΣΚΙΑ ΜΟΥ**

Εικονογράφηση:
Άννα Γιαννακίδου

Εύα Πετροπούλου-Λιανού, Εγώ και ο Άλλος μου Εαυτός, η Σκιά μου
ISBN: 978-618-5040-42-0
Νοέμβριος 2013

Εικονογράφηση:
Άννα Γιαννακίδου,
annagnkd@hotmail.com

Επιμέλεια κειμένου, Διορθώσεις, Σελιδοποίηση:
Ηρακλής Λαμπαδαρίου,
www.lampadariou.eu

Εκδόσεις Σαίτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid
(www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη εμπορική
χρήση
Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη της συγγραφέως και του εκδότη, επιτρέπεται σε
οποιοδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική,
με οποιοδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο),
η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά
της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να
αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην
ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Ξαφνικά όλα όσα είχα ονειρευτεί, άρχισαν να ξεδιπλώνουν μπροστά μου. Κατέβηκα από το λεωφορείο, στο οποίο είχα ανέβει πριν από έξι ώρες περίπου. Ήμουν κιάλιας στο Βάιτσεκ, στο νοτιότερο χωριό του γλάνητη.

Ανάσανα κοντά στις χούφτες των χεριών μου, το κρύο ήταν τσουχτερό και τα δάχτυλά μου είχαν κοκαλώσει.

Ήμουν όμως τόσο χαρούμενος, το χωριό ήταν όπως το είχα αφήσει, όταν έφυγα με τους γονείς μου, στα έξι μου χρόνια. Τον θυμάμαι ακόμη τον πατέρα μου να λέει:

- Πρέπει να φύγουμε. Να ζήσουμε μια καλύτερη ζωή, μακριά από αυτό το χωριό της μιζέριας.

Ποτέ δεν κατάλαβα το γιατί, αλλά έτσι ήταν, ότι έλεγε ο πατέρας, ήταν νόμος και φύγαμε...

Βλέποντας το πατρικό του πατέρα μου, να στέκεται εκεί ατάραχο, γερό στα γέλια και στις λύπες. Αιώνιο, όπως και οι αναμνήσεις των πρώτων παιδικών μου χρόνων.

Ανέβηκα το δρομάκι σχεδόν τρέχοντας... Και όταν έφτασα εκεί, κάτι με έκανε να σταματήσω απότομα.

Η συγκίνηση, ίσως. Νόμισα ότι άκουσα φωνές. Μυρωδικά κι αρώματα ευωδίαζαν σε όλο τον γύρω χώρο. Πήσιασα κι άνοιξα την εξώπορτα. Οι αναμνήσεις με πήδημύρισαν, μέθυσσα και λιποθύμησα από αυτό το σαγηνευτικό άρωμα της ύπαρξης των συγγενών μου, που βρισκόντουσαν σε κάποιον άλλο κόσμο. Παράλληλο αλλά και τόσο μακρινό.

Το επόμενο πρωί άνοιξα τα μάτια μου. Ξύπνησα από τα όμορφα κεληιδίσματα των πουλιών. Ήμουν σ'

ένα κρεβάτι και φορούσα τις όμορφες ζεστές βιολετι πιτζάμες μου.

Σηκώθηκα ταραγμένος:

- Μα πώς βρέθηκα εδώ; Ποιος μου φόρεσε τις πιτζάμες μου;

Κατευθύνθηκα προς την εξώπορτα, ήθελα να ανασάνω, αισθανόμουν να πνίγομαι προς στιγμή, από τις ακατάπαυστες ερωτήσεις του μυαλού μου .

Ανοίγοντας τη μεγάλη ξύλινη πόρτα καμωμένη από ξύλο καρυδιάς, οι ακτίδες του ήλιου σχεδόν με τύφλωσαν. Ένα σπουργίτι πέταξε προς το μέρος μου, χαρούμενο και τότε...

«Καλημέρα», είπε μια βαριά φωνή σχεδόν ψιθυριστά.

Δεν έβλεπα κανέναν, κοίταξα δεξιά κι αριστερά, μα τίποτα.

«Είμαι εκεί όπου ποτέ δεν πρόκειται να σκεφτείς να κοιτάξεις», επανέλαβε η φωνή.

Μα πού βρισκόταν; Υπήρχε το αιώνιο τίποτα. Το σπουργίτι και ο ήλιος. Θα τρελαθώ, από πού ακούγεται αυτή η φωνή;

«Κοίτα ευθεία μπροστά σου, κάνε ένα βήμα δεξιά ή αριστερά ή απλά μείνε ακίνητος κι ανοιγόκλεισε το στόμα σου, κοιτάζοντας προς τα κάτω».

Δεν καταλάβαινα τίποτα. Αποφάσισα να ακολουθήσω τις οδηγίες αυτής της άγνωστης φωνής και ...τότε είδα κάτι παράξενο μα τόσο συνηθισμένο
«Μα αυτός που μιλάει, είμαι εγώ!»

«Εγώ, πώς είναι δυνατόν; Να μιλάω, να με ακούω και το στόμα μου ταυτόχρονα να ανοιγοκλείνει εκεί κάτω, και να μου απαντάει».

«Είναι», απάντησε η φωνή

«Είναι τόσο αγλό, είμαι εσύ. Είμαι πραγματικά εσύ σε ένα παράλληλο σύμπαν. Είμαι η Σκιά σου».

Έμεινα για αρκετή ώρα, χωρίς μιλιά, εξακολουθούσα να κάνω δεξιά-αριστερά και να ανοιγοκλείνω το στόμα μου, κουνούσα και τα δάχτυλά μου. Πράγματι ήμουν εγώ. Ο άλλος μου εαυτός. Η σκιά μου εκεί κάτω, έκανε ακριβώς τα ίδια.

Ο ήλιος παρόλο που έριχνε τις ζεστές αχτίδες του στο χωριό, φυσούσε ένας παγωμένος αέρας και σιγά-σιγά χοντρές νιφάδες χιονιού άρχισαν να πέφτουν.

«Αχ! Αρχίζω να κρυώνω και να κουράζομαι», είπε η Σκιά μου. «Σταμάτα πια με αυτές τις ασκήσεις και πάμε μέσα, να ρίξουμε ξύλα στο τζάκι, να ανάψουμε φωτιά, να ζεσταθούμε».

Την άκουγα σαν υπνωτισμένος και πήγα στο σαλόνι, άνοιξα τις κουρτίνες, έβαλα μερικά κούτσουρα στο τζάκι και το άναψα.

Το χιόνι συνέχισε να πέφτει. Ψυχή δεν κυκλοφορούσε εκεί έξω. Ξαφνικά γήθησα το παράθυρο και κοίταξα το τζάκι. Κοίταξα ακόμη πιο προσεχτικά κι αντιλήφθηκα ένα πρόσωπο να με κοιτάει, λίγο πιο μεγάλο από μένα σε ηλικία. Τρόμαξα κι απομακρύνθηκα!

Δεν μπορεί να είμαι εγώ, ούτε εσύ να είμαι εσύ, μονολόγησα.

«Είσαι στο Βάιτσεκ, φίλε».

Όλα είναι πιθανά στο χωριό μας, δεν έχεις ακούσει την ιστορία μας;

Στο νοτιότερο χωριό του γλιανήτη, στο Βάιτσεκ, οι άνθρωποι ζουν με τις σκιές τους. Αλλά εγώ μεγάλωσα λίγο, περιμένοντάς σε.

Θυμάμαι αυτή την ιστορία, η προγιαγιά μου την έλεγε συνέχεια στον πατέρα μου, κι αυτός μας την επανέλαβε σ' εμένα και στον αδερφό μου.

Στο Βάιτσεκ, οι άνθρωποι ζουν με τις σκιές τους μέχρι αυτοί να ολοκληρωθούν. Η Σκιά παίζει τον ρόλο του δασκάλου, του καθοδηγητή και πάντα προστατεύει τον άνθρωπο από το κακό. Τον οδηγεί στον ίσιο δρόμο. «Μα, νόμιζα ότι ήταν ένα παραμύθι για παιδιά», είπα στη Σκιά μου.

«Όχι, δεν είναι», μου απάντησε εκείνη.

Δέξου το και πήγαινε να ετοιμαστείς. Έχεις πολλά να δεις, να ανακαλύψεις και να μάθεις. Η δουλειά μου, τώρα αρχίζει».

«Μα είμαι κιόχας τριάντα χρονών», παραπονέθηκα.

«Έ και; Γηράσκω αεί διδασκόμενος, δεν την ξέρεις την παροιμία;»

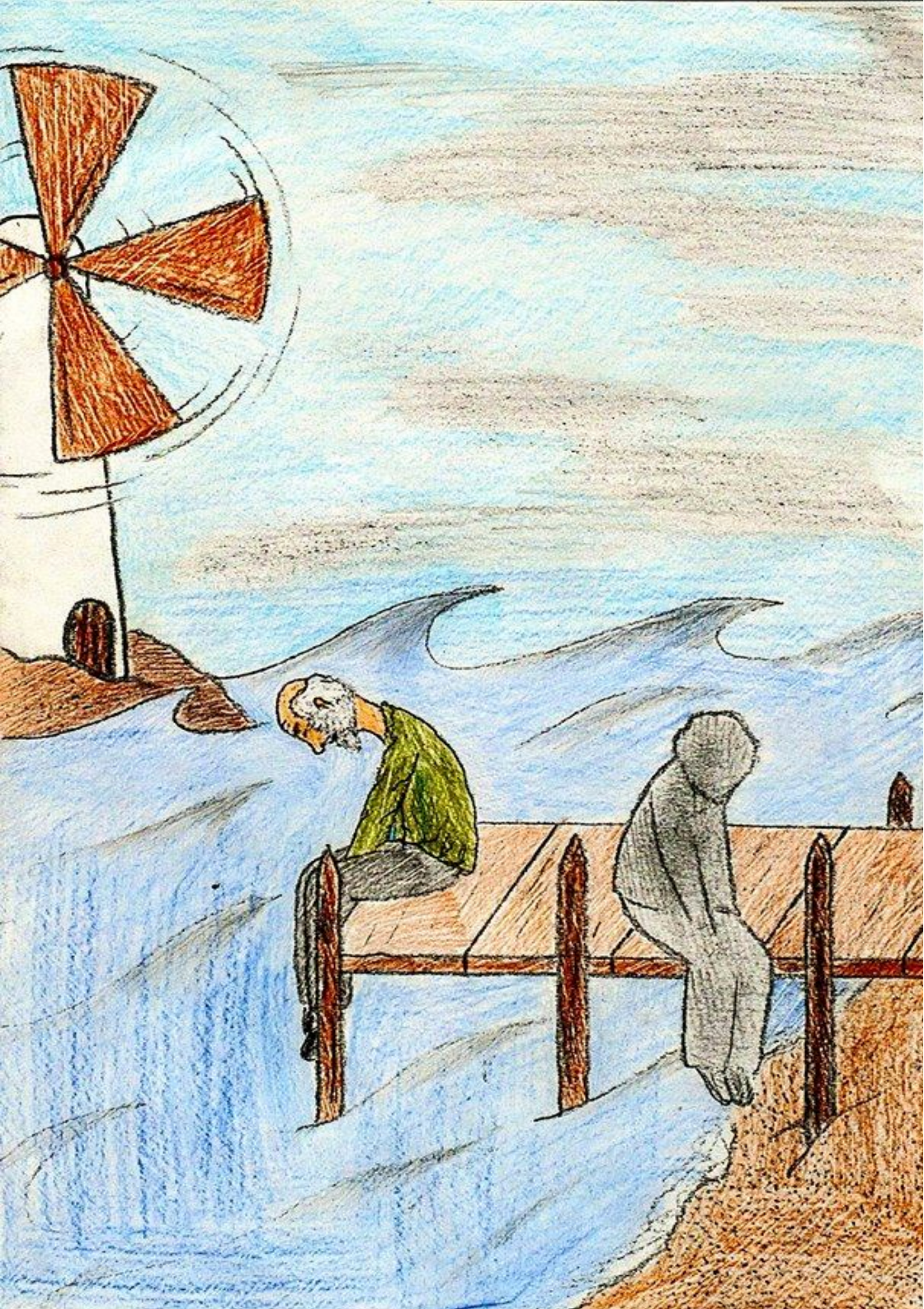
Με αποστόμωσε και δεν είχα τίποτα άλλο καλύτερο να κάνω έτσι κι αλλιώς. Αποφάσισα να ακολουθήσω την εντολή της.

Φόρεσα το χοντρό μου σακάκι με την κουκούλα κι ακολούθησα τη Σκιά μου. Τα πρώτα λεπτά, μου φάνηκαν κάπως παράξενα, αλλά σκεφτόμενος την ιστορία του Βάιτσεκ, παρατήρησα τους κατοίκους γύρω μου.

Οι πιο πολλοί μιλούσαν και χειρονομούσαν στον αέρα. Γελούσαν ή έκλαιγαν χωρίς να υπάρχει κάποιο γεγονός ορατό, που να προξενεί όλες αυτές τις αλλόκοτες συμπεριφορές.

«Μιλάνε με τις Σκιές τους», μου εξήγησε με την πομπώδη φωνή της, η Σκιά μου. «Να κοιτά εκεί. Βλέπεις αυτό τον ηλικιωμένο που κάθεται στην προβλήτα, δεν είναι μόνος, δίπλα του κάθεται και η Σκιά του».

«Μα πώς είναι δυνατόν; Εσύ δεν μου είπες πως όταν ο άνθρωπος ολοκληρωθεί, η Σκιά θα φύγει;»

«Ναι, αυτό είπα. Ολοκλήρωση όμως δεν είναι η ενθλικίωση. Ολοκλήρωση σημαίνει να βρεις την Αγάπη ή να δώσεις Αγάπη. Και ο φίλος μας εδώ, δεν αγάπησε ποτέ και κανέναν παρά μόνο τον εαυτό του. Μάταια η Σκιά τον προειδοποιούσε για τα χειρότερα, που θα ακολουθούσαν στη ζωή του. Ποτέ του δεν την άκουσε, έζησε όπως ήθελε, μεγαλούργησε μεν αλλά απόμεινε μόνος με τη Σκιά του, χωρίς αγάπη».

«Είναι τρομερό! Δεν θέλω ποτέ να μείνω μόνος».

«Μην ανησυχείς. Εγώ θα σου μάθω όλα όσα χρειάζεται να ξέρεις για να ολοκληρωθείς. Για να αγαπήσεις και να αγαπηθείς».

«Αρχίζει να νυχτώνει. Πάμε να πούμε μια καλησπέρα στη Σοφή Σκιά. Είναι μεγάλη τύχη να τους βρούμε μαζί. Βιάσου λοιπόν».

Δεν καταλάβαινα τίποτα πια. Η Σκιά μου ή όποιος κι αν ήταν, είχε πολλά πράγματα να μου μάθει και ανακάλυψα, προς μεγάλη μου έκπληξη, ότι διψούσα κι εγώ για μάθηση.

Αποφάσισα να μη ρωτήσω πολλά πράγματα, αν και είχα τόσες απορίες που ολοκλήρη η ζωή δεν ξέρω εάν θα μου έφτανε, για να μου τις απαντήσει. Θα άφηνα αυτή να κάνει το μάθημά της, σαν ένας μεγάλος δάσκαλος που ήξερε το μυστικό της ζωής.

Πήσισάσαμε! Ένα παιδί καθόταν στο έδαφος και ένας γέρος άντρας στο παγκάκι. Ήταν και οι δυο τόσο απορροφημένοι από τη συζήτησή τους, και ούτε όταν τους πήσισασε επικίνδυνα η Σκιά μου, για να κρυφακούσει, δεν τους ενόχλησε...

«Έλα, έλα κι εσύ. Αυτή η κουβέντα είναι σημαντική. Μπορείς να μάθεις τα μυστικά της υπόλοιπης ζωής σου. Να ακούσεις προσεχτικά τη Σκιά, αν και καθισμένη, θα καταλάβεις από τον τόνο της φωνής της, πότε θα προειδοποιεί για κινδύνους...»

«Ορίστε, δεν καταλαβαίνω τίποτα πια. Η «Σοφή Σκιά» είναι το παιδί και ο ηλικιωμένος άντρας, ποιος είναι αυτός;»

«Μα, ο εαυτός του! Η μάλλον ο μόνος σοφός άνθρωπος που συνειδητοποίησε τη λέξη *Αγαπάω* και έδωσε στη Σκιά του, το δικαίωμα της «ελευθέρης βούλησης».

«Όταν μάθω να Αγαπώ», ρωτούσε ο Σοφός Άνθρωπος του Βάιτσεκ, «τι θα απογίνω τότε;»

«Τι θ'απογίνεις εσύ, είχε ρωτήσει τη Σκιά του ακριβώς πριν από 87 χρόνια».

«Θα μ'αφήσεις ελεύθερη να αποφασίσω εάν θα σ'ακολουθήσω ή εάν θα γίνω κάτι το διαφορετικό...»

Έτσι η Σκιά διάλεξε τη μορφή του παιδιού. Ο «Σοφός Άνθρωπος» του Βάιτσεκ μεγάλωνε, μεγάλωνε, αλλά η Σκιά έμενε πάντα η ίδια. Ένα παιδί δώδεκα χρονών. Ένα παιδί γεματο καλοσύνη και αθωότητα. Ένα παιδί που ανακάλυπτε τον κόσμο από την αρχή, κάθε φορά που ανέτειλε ο ήλιος. Αυτό ήταν το μυστικό. Όσα χρόνια κι αν περάσουν, να καταφέρεις να κρατήσεις την παιδική σου ψυχή.

Οι κάτοικοι του Βάιτσεκ έμαθαν για την ιστορία του Σοφού Ανθρώπου. Το όνομά του ήταν *Σέργιος*. Λίγοι όμως κατάλαβαν το μάθημα και ακόμη πιο λίγοι κατάφεραν να αγαπήσουν...

Καθημερινά, πήγαιναν να τον επισκεφτούν και να του ζητήσουν βοήθεια και συμβουλές, για το τι είναι αυτή η *ελευθέρη βούληση* και η *παιδική ψυχή* και πώς θα τη βιώσουν με τις Σκιές τους.

Η ιστορία της «Σοφής Σκιάς» με είχε συναρπάσει, που δεν κατάλαβα ότι είχαμε πάρει το μικρό δρομάκι που οδηγούσε προς την προβλήτα, το χιόνι άρχισε πάλι να πέφτει όλο και πιο έντονα αυτή τη φορά.

Αποφάσισα να συνεχίσω την περιηγήνωση με τη Σκιά μου και να μάθω περισσότερα πράγματα για την ελεύθερη βούληση.

Δεν υπήρχε γωνιά που να μην έχουμε σταθεί, δεν υπήρχε κατάσταση που να μην έχουμε αναλύσει. Περπατούσα μέρες ολόκερες με τη Σκιά μου, οι μέρες έγιναν μήνες, οι μήνες έγιναν χρόνια. Αισθανόμουν την αλλαγή στον εαυτό μου. Ίσως να είχα γίνει λίγο πιο σοφός.

Μια ηλιόλουστη μέρα, η Σκιά μου κοιτάχτηκε στον καθρέφτη.

«Σήμερα ενηλικιώνεσαι», μου είπε, «η ώρα που θα πρέπει να σε αφήσω πλησιάζει! Πρέπει πρώτα να σε πάω στο μυστικό μέρος κι εκεί να σου μιλήσω για την Αγάπη. Αισθάνομαι, ότι είσαι έτοιμος να αναλύσεις και να καταλάβεις τι είναι η πραγματική Αγάπη».

Ξύπνησα ευδιάθετος το επόμενο πρωί. Ήταν η μεγάλη μέρα, θα μάθαινα τα πάντα για την Αγάπη.

Η Σκιά ήρθε.

«Έλα» είπε. «Η ώρα έφτασε, ακολούθησέ με!»

Αφέθηκα, αισθανόμουν τόσο ελαφρύς σαν πούπουλο, σαν να έχουν χαθεί όλα τα βάρη που κουβαλούσα ως ενήλικας. Καμία σκέψη άγχους ή αβεβαιότητας δεν βαρύνει τις σκέψεις μου».

«Κλείσε τα μάτια και σκέψου κάτι πολύ όμορφο, νιώσε την ύπαρξή σου, ανάπνευσε, ευχαρίστησε τη φύση, άνοιξε τα μάτια σου...»

Παραξενεύτηκα. Γύρω μου δεν αναγνώριζα τίποτα από το δωμάτιο ή το σπίτι μου. Ούτε καν τη

γειτονιά μου. Είχα την εντύπωση ότι βρισκόμουν σε μια άλλη διάσταση. Όντως... Ήμουν μέσα σε μια φούσκα. Σε μια ρόζ πελώρια φούσκα.

«Έλα ας κάτσουμε εδώ», είπε η Σκιά μου. Πλησιάσαμε σ'ένα παγκάκι και καθίσαμε αντικριστά. Υπήρχε ένα τραπέζι και πάνω σε αυτό, υπήρχε μια μεγάλη άσπρη σφαίρα.

«Αυτή εδώ η Σφαίρα είναι ο κόσμος σου», μου εξήγησε η Σκιά μου. «Όταν για πρώτη φορά την κρατήσεις στα χέρια σου, θα αισθανθείς ένα ρίγος να διαπερνά τα άκρα σου, το αίμα σου κρύο να ρέει στις φλέβες σου, να φτάνει στον εγκέφαλό σου και να καταλήγει στην καρδιά σου. Μην τρομάξεις. Τυπική αντίδραση κάποιου που έρχεται αντιμέτωπος με την Αγάπη, για πρώτη φορά στη ζωή του. Λίγοι την καταλαβαίνουν αμέσως, οι πιο πολλοί τη φοβούνται. Θα πρέπει να μάθουμε να αγαπούμε τους φόβους μας και μετά να τους προσπερνάμε! Έλα, άγγιξε τη Σφαίρα. Τώρα είναι δική σου. Μίλησέ της. Μάθε την. Εμπιστεύσου την. Πρόσεχέ την. Προφύλαξέ την. Μώσε την».

«Μα δεν καταλαβαίνω. Με έφερες εδώ για να μάθω να κρατάω μια σφαίρα; Πώς αυτό θα με βοηθήσει να μάθω τι είναι η Αγάπη;»

«Αυτό ακριβώς, σου εξηγώ: τι είναι η αλήθεια της Αγάπης. Αγάπη είναι οι πράξεις σου προς τη Σφαίρα. Η αντανάκλαση των αισθημάτων σου προς αυτήν. Αυτή είναι η Αγάπη. Από αυτή τη στιγμή είσαι ο μοναδικός υπεύθυνος γι' αυτήν!»

Είχα μείνει αποσβολωμένος. Δεν καταλάβαινα τίποτα πια. Πήρα τη Σφαίρα που ήταν τόσο κρύα. Η Σκιά μου έδωσε μια μεγάλη θήκη για τη Σφαίρα μου και μου εξήγησε ότι μέχρι να ολοκληρώσω τη μαθητεία μου, θα πρέπει να έχω τη Σφαίρα συνέχεια μαζί μου.

Ήθελα να γυρίσω πίσω. Άρχισα να κουράζομαι. Ήμουν πολύ μπερδεμένος πια, για να αντιληφθώ οτιδήποτε άλλο. Ούτε ήξερα επιτέλους ποιος ήμουν και τι στα κομμάτια γύρευα εκεί.

«Θέλω να φύγω! Θέλω να πάω σπίτι μου!»

«Είναι απλό», μου εξήγησε η Σκιά μου. «Σκέψου το σπίτι σου, το δωμάτιό σου, ανάπνευσε, κλείσε τα μάτια σου κι ονειρέψου ότι είσαι ασφαλής...»

Μετά από λίγα λεπτά, άνοιξα τα μάτια μου. Ήμουν στο πατρικό μου πάλι. Στο σπίτι της προγιαγιάς με τις μπορντό ταπετσαρίες και τους κρυστάλλινους πολυέλαιους.

Κοίταξα δεξιά κι αριστερά, ζυγίζοντας τον χώρο. Πρέπει να ήταν η πρώτη φορά που το έκανα αυτό. Ήθελα να βγω, να δω τους γείτονες, να κατέβω στο χωριό.

Παράξενο, η Σκιά μου, δεν φαινόταν πουθενά.

Βγήκα για να την αναζητήσω, έβαλα τα χέρια στις τσέπες, κατευθύνθηκα άσκοπα προς την κεντρική πλατεία του Βάιτσεκ.

Ξαφνικά, απέναντι μου, αντίκρισα το πιο όμορφο πλάσμα που είχα δει ποτέ στη ζωή μου. Ένα κορίτσι. Ένα πανέμορφο κορίτσι που περπατούσε μαζί με τη Σκιά της. Αυθόρμητα, τη χαιρέτησα. Έκανα ένα νεύμα με το κεφάλι μου και μην μπορώντας να ανοίξω το στόμα μου, αποφάσισα να συνέχισω τη βόλτα μου.

Αισθανθηκα τόσο αμήχανα. Ήμουν πάντα ντροπαλός από παιδί, αλλά αυτό πια παραπάει. Τα έβαλα με τον εαυτό μου και συνέχισα να κατηφορίζω προς το λιμάνι.

Ο χειμώνας ήταν ιδιαίτερα βαρύς στο Βάιτσεκ, όμως η καρδιά μου ήταν τόσο ζεστή. Μια ιδιαίτερη θέρμη με διαπέρασε ολόκληρο. Είχα φτάσει μπροστά από το Δημαρχείο, όταν το χιόνι άρχισε και πάλι να πέφτει...

Η Σκιά μου δεν φαινόταν πουθενά. Περιγλήθηκα πάλι στις φτωχογειτονιές, στις γειτονιές των πλουσιών και στα γκέτο των Ανθρώπων χωρίς Σκιές. Έτσι λέγονταν οι ξένοι. Άνθρωποι που η μοίρα τους έσπρωξε στο χωριό, αλλά ποτέ δεν κατάφεραν να ξυπνήσουν τις Σκιές τους, οπότε θεωρούνταν επικίνδυνοι από τους κατοίκους του Βάιτσεκ, και ζούσαν στη βιομηχανική περιοχή σχεδόν σαν φυλακισμένοι, σαν τα ζώα. Στοιβαγμένοι σε 2 τετραγωνικά μέτρα με έναν τεράστιο τοίχο να τους εμποδίζει από το υπόλοιπο χωριό. Ήταν ένα «κράτος εν κράτη» στο μικρό χωριό μας.

Το χωριό όπου οι άνθρωποι ζούσαν αρμονικά με τις Σκιές τους και μάθαιναν για την Αγάπη και την ελεύθερη βούληση. Ειρωνεία δεν είναι;

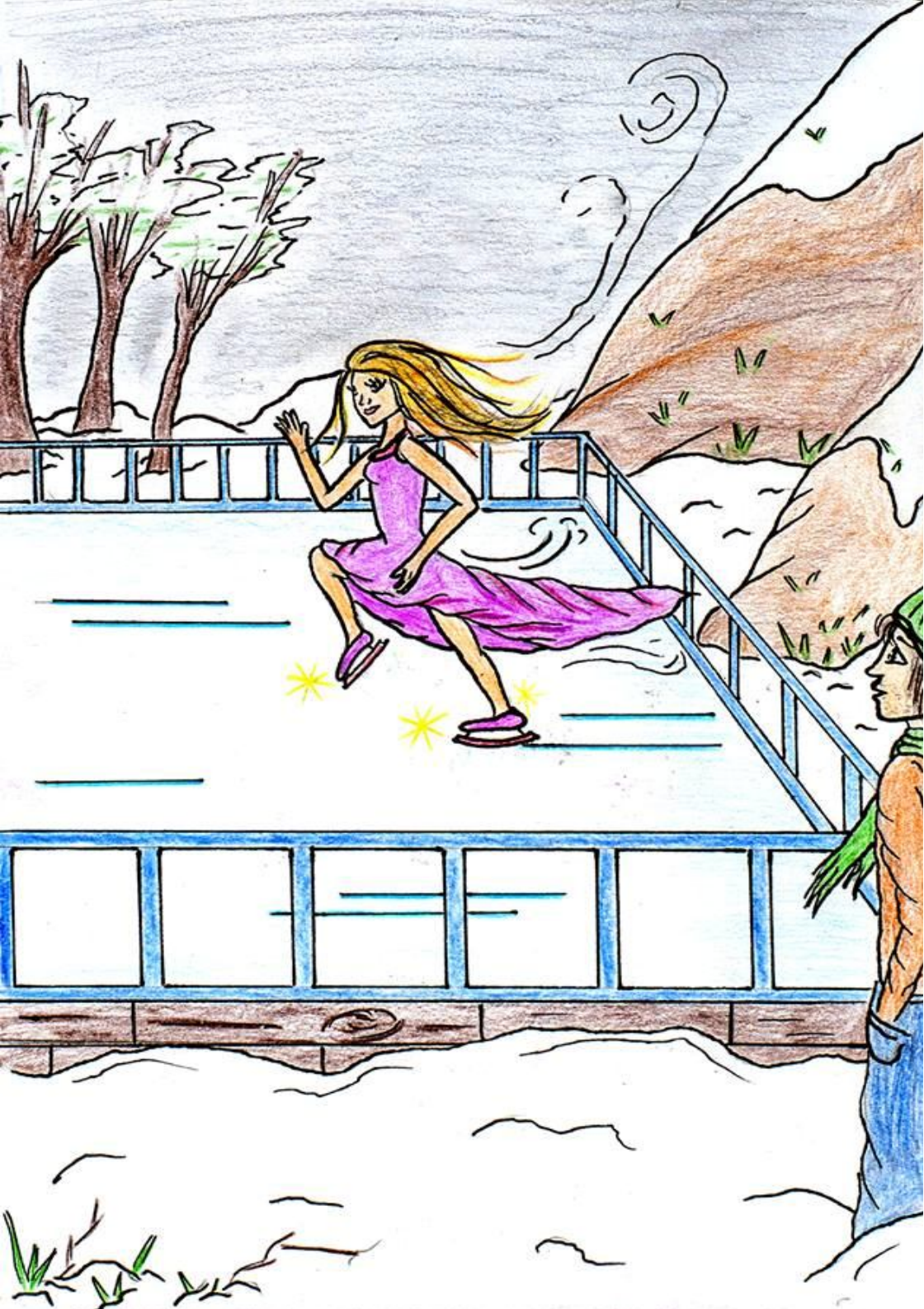
Έκανα τα πάντα προσπαθώντας να βρω τη Σκιά μου, αλλά μάταια. Μήπως είχε χαθεί για πάντα; Μόνη μου παρηγοριά, το κορίτσι που συνάντησα νωρίτερα. Είχα θολώσει! Σε λίγα λεπτά, μου είχε γίνει έμμονη ιδέα.

«Μα γιατί δεν της μίλησα; Γιατί; Αναρωτιόμουν χωρίς να μπορώ φυσικά να δώσω απάντηση».

Η νύχτα είχε κίθλας σκεπάσει τα πάντα. Τα πόδια μου άρχισαν να κουράζονται. Αποφάσισα να επιστρέψω. Αρκετά με την περιγλήνηση. Φαίνεται ότι η Σκιά μου είχε αποφασίσει να παίξει κρυφτό μαζί μου.

Κατηφόρισα τον δρόμο του Δημαρχείου και θα περνούσα μπροστά από το παγοδρόμιο. Ποιος ξέρει; Μπορεί η Σκιά μου να είχε αποφασίσει να πάει να κάνει πατινάζ.

Φτάνοντας εκεί, δεν το πίστευα. Ήταν πραγματικά ένα θαύμα. Μια αιθέρια ύπαρξη κυλούσε με χάρη πάνω στο πάγο. Ήθελα να είναι αλήθεια. Δεν μπορεί να ονειρευόμαι. Ήταν εκείνη! Το κορίτσι που συνάντησα πριν λίγο. Αυτή τη φορά ήμουν

αποφασισμένος. Δεν θα έχανα πάλι την ευκαιρία. Πήδηξα στον πάγο και με χίλια ζόρια κατάφερα να την πησιάσω.

Εκείνη έτρεξε προς το μέρος μου:

«Καθησπέρα. Σου αρέσει το πατινάζ; Δεν έχεις όμως παγοπέδιλα. Έλα μαζί μου. Θα μιλήσω στον Ιγκόρ, στο ρεσεψιονίστ του Δημαρχείου. Είναι φίλος μου και θα μας δώσει ό,τι χρειαστούμε».

Μ' έπιασε από το χέρι κι αισθανόμουν ότι πετούσα. Ήμουν μαζί της. Αισθανόμουν την ανάσα της. Άγγιξα τα λεπτοκαμωμένα δάχτυλά της. Ένωσα ένα ρίγος.

Εάν αυτό είναι ευτυχία, ναι, τότε ήμουν ευτυχισμένος! Έτσι αγά.

Έμεινα μαζί της μέχρι να χαράξει. Οι πρώτες πρωινές ακτίδες του ήλιου, μας βρήκαν πιασμένους χέρι-χέρι να κάνουμε πατινάζ και να γελάμε σαν σχολιαρόπαιδα.

Ξαφνικά, εκείνη τη στιγμή ήρθε στο μυαλό μου η συνάντηση με τη Σκιά στο Μυστικό Μέρος, η Σφαίρα και τα λόγια που μου είπε για το τι είναι η Αγάπη.

Έδωσα ένα γλυκό φιλί στο μάγουλο της καλής μου κι έτρεξα στο σπίτι.

Στην τσέπη μου αισθανόμουν μια έντονη θερμότητα, αναρωτήθηκα τι μπορεί να ήταν. Έψαξα με το χέρι μου και βρήκα τη θήκη με τη Σφαίρα.

Κοντοστάθηκα. Άνοιξα τη θήκη προσεχτικά.

Η Σφαίρα μου είχε ενεργοποιηθεί. Ήταν γλέον διάφανη. Δεν είχε θολούρα πια. Και εξέπεμπε μια ακατανόητη ζέστη. Την έπαιξα στα χέρια μου, αρχίζοντας να νιώθω ανάλαφρος σιγά-σιγά. Τα πόδια μου άρχισαν να μην πατάνε στο έδαφος. Κράτησα τη Σφαίρα μου με το δεξί χέρι κι άνοιξα το αριστερό για

να ευχαριστήσω, όπως μου είχε πει η Σκιά μου να κάνω.

«... όταν η Σφαίρα καθαρίσει από την παχιά θολούρα και γίνει διάφανη, τότε θα ξέρεις ότι έχεις μάθει να Αγαπάς και θα ξέρεις να χρησιμοποιήσεις την Ελεύθερη Βούληση, τότε Εγώ θα είμαι Εσύ και Εσύ, Εγώ...»

Ένας ελεύθερος άνθρωπος ικανός να ζει με τη Σκιά του ή χωρίς τη Σκιά του. Να την αντέχει, να την κουβαλά και να την αγαπά.

Συνειδητοποίησα ότι η Σκιά μου όλο αυτό τον καιρό με προετοίμαζε για έναν και μοναδικό λόγο: «Τότε θα έχεις γίνει η απόλυτη ύπαρξη ενός ελεύθερα σκεπτόμενου ανθρώπου που θα ξέρει να Αγαπά! Ένας Άνθρωπος-Οδηγός για τους υπόλοιπους και για τις Σκιές τους. Ένας ενήλικας με παιδική ψυχή».

Επέλεξα να ελευθερωθώ και να ελευθερώσω και τη Σκιά μου.

Εκείνο το βράδυ πέταξα, πέταξα πολύ πάνω από τα σύννεφα. Ήξερα πια ότι ήμουν ικανός να Αγαπήσω και να Αγαπηθώ.

Η Άννα Γιαννακίδου γεννήθηκε το 1991 στην Αθήνα. Ασχολήθηκε ερασιτεχνικά με το θέατρο στα δεκαέξι της χρόνια και τον Ιούνιο του 2012 αποφοίτησε από το Τμήμα υποκριτικής θεάτρου και κινηματογράφου (ΔΙΕΚ Αμαρουσίου). Την περίοδο αυτή, συνεχίζει τις σπουδές της στην ανωτέρα σχολή δραματικής τέχνης «Θεατρική τέχνη» του κ. Ανδριόπουλου. Παράλληλα, έχει συμμετάσχει στις παιδικές θεατρικές παραγωγές «Η Ζεραλτίν και το ξωτικό της Άλμης» της Εύας Πετροπούλου-Λιανού (θέατρο Βρυσακι). «Ταξίδι στο στρουμφοχωριό» (διαδραστική παράσταση του Γιάννη Λιλή, παραστάσεις στο θέατρο «21» και σε σχολεία). Επίσης, στην Performance «Έρμα» - 5^ο διεθνές φεστιβάλ θεάτρου δρόμου (1^ο βραβείο σκηνοθεσίας και συνοδικής σύλληψης). Έγινε μέλος στο θεατρικό εργαστήριο «Τέχνης θεάτρου» τον Σεπτέμβριο του 2012 και συμμετείχε στην παράσταση «Το σπίτι της Μπερνάρντα Άλμπα» του Φρεντερίκο Γκαρθία Λόρκα, σε σκηνοθεσία Αργυρώς Δημακέα. Εργάζεται ως animateur-εμπυχωτήρια από το 2009 σε παιδικά πάρτι-εκδηλώσεις και διδάσκει θεατρικό παιχνίδι σε ενήλικες. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια γραφής παραμυθιού στον πολυχώρο «Πασάγιο» από την συγγραφέα Εύα Πετροπούλου-Λιανού. Ασχολείται ερασιτεχνικά με τη ζωγραφική, τη χειροτεχνία και ετοιμάζει την πρώτη της ποιητική συλλογή.

Αφήστε τα βιβλία
να πετάξουν
ελεύθερα!

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Το παραμύθι «Εγώ και ο Άλλος μου Εαυτός, η Σκιά μου» είναι μια ιστορία για ενήλικες. Μια ιστορία που καλεί τον αναγνώστη, να ανακαλύψει τον εαυτό του, να τον αγαπήσει όπως είναι και να τον αποδεχτεί. Έπειτα θα μπορέσει να αγαπήσει και τον συνάνθρωπό του. Ένα παραμύθι για ενήλικες που δίνει τη δυνατότητα στον αναγνώστη να κάνει την αυτογνωσία του αλλά και να μάθει για τη δύναμη της Αγάπης.

